

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENYS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa L. López Berragosa)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fors de Barcelona cada trimestre ESPANYA, pessetas 1'60.—EXTRANGER, 2'60.

Aquest número ha passat per la censura militar.

Després de la tempesta, la calma. Veritat es, per xò, que pera conseguir aquesta calma ha sigut necessari que'l Govern se resolgués a treure el Sant Cristò gros, ó sigui a desfer-se de la suspensió de les garanties constitucionals en tota la terra espanyola.

Mercé d'aquesta disposició, à la que pocas vegades e' hi dona un caràcter tan general com e' hi ha donat ara, la personalitat política dels ciutadans ha sofert una disminució notable.

L'espanyol, ahir *teóricament* dels homes més lliures del món, avuy no pot escriure sinó subjectant-se á certas regles, ni associarse, ni convocar reunions, ni organisar manifestacions de cap mena; la seva llibertat personal queda despullada de las garantías que 'ls articles 4.º y 5.º de la Constitució li senyalan; l'autoritat té'l dret de compeir-lo á mudar de domicili ó de residencia, com així mateix pot entrar á casa seva y registrar els seus papers.

Davant dels nostres ulls aquesta forta barrera, al peu de la qual hi ressona contínuament 'l'jalat de la previsa censura, ¿quí fa res? ¿quí escriu? ¿quí s'atreveix ni tan sols á moure's, sabent que avuy un pas mal donat pot fàcilment convertir-se en rellicada de deplorables conseqüències?...

Després de tot ¿per què no hem de fer nosaltres lo que tothom fa?

Las Cortes, tancadas.

La Constitució, tancada...

Tanquem també nosaltres el tinter, y veyám si' aquí á dissorte bufa una mica de vent que aclareixi la situació.

PIP-PAF

Hores de passió

Són les tres de la tarda. La calma xafegosa del dia cau sobre mi. Surto de casa. Una avidesa immensa, un afany dolorós, una sed i una prujia inconcebibles, me somonen. Els mirvis me vibren violentament. Allà, allà enfora, la Ciutat, la mèua, trepida en la dinàmica d'un moment èpic. Què passa? Què passa? Les noves arriben confoses; remors extranyes parlen de terribles repressions governatives.

«El corren de Palma a Barcelona, anirà avuy a València.» «El cable està tallat.» «Compreneu, amics mèus, l'angunia de sentir-se de tal manera allanyat de vosaltres? Mai havia compresa fins a quin punt Barcelona i els seus ciutadans són carn mèua; avuy, òlat absolutament en la mèua illa, la separació es l'escapament d'un membre del mèu còs. Sento el mèu còs moure's aquí, lluny de vosaltres, mentres el mèu cor bat a Barcelona.—Barcelona! Quin resó trágic té avuy pera mi aquest nom! Mai havia vist tampoc fins a quin punt *ciutat* i *tragedia* són coses paraleles i coexistents. Tragedia es conflicte, antítesi, topada... Les paraules i les idees dancen macabrament entorn del mèu cap...

I com un bull gegantí, les paraules no dites, les idees no exposades s'acaramullen en el mèu cervell, forcejen per sortir de la boca a través la mordaça... Però, amics mèus, vosaltres qui teniu am mi aquella consanguinitat *ultrapersonal* ó *transpersonal* que jo'm sento en les reís meteixes de l'esser, no necessitèn que os pronuncii cap mot pera sentir-lo repercutir, impronunciat, en el cor vostre, i dir-lo clarament com per la transmissió d'una misteriosa radiografia.

Allà baix, allà baix, la Ciutat dolorosa sofreix martiri. Què hi passa? Quin baf de pólvora i de pólvora puja dels seus carrers? Quin espetec de metralla sona en les sènes places? Jo, dolorosament perdut entre un poble mortuori, eternament callat am resignació exemplar de domèstic, no puc destriar la silneta de l'urb estimada, a l'altra banda de mar, entre les tenebres enrogides. No veig res, no sento res. Sóc el guaita qui ha pujat a la torre del sèn illot, i l'horitzó es mut a l'interrogació seua...

Ve la nit. Aqueix estel, el veus?, aqueix estel conegut, mira ara desde l'altura la ciutat trágica i dolorosa, la ciutat dinàmica. Aqueixa lluna il·lumina els seus carrers anguniosos. Què hi veuen? Sempre l'interrogació fatal se perd en l'aire. Nit negra. Allà, dins la mar qui banya la ciutat, una ombra atravesa. Es l'Historia qui passa. I la mà mèua no la detindrà. Les sèues ales se sustrènen a la preta dels homes. Sutil i aeriá, passa.

Adéu, amics, per avuy. Pensèu qu'allà, enfora de vosaltres, un concitadà vostre sofreix am la vostra Passió. I qu'en l'hora de la punyenta topada, un gran horror de sang, una gran ansietat pacífica li penetren l'ànima com un perfum d'ultra-món.

Barcelona! ¿No es una ciutat edificada a un planeta perdut dins la volta seús fi? Sembla que fondaries de cel i munions d'estres i multitudes de segles s'interposen entre ella i jo. Me sento arrebatar de la persona, cruentament, aquesta preciosa qualitat: la ciutadania, això es, l'ànima.

Fins la noció del temps fuig de mi. Aquests fets de Barcelona ¿no fa ja centúries que passaren? Estèu segurs de que són el trágic present?

GABRIEL ALOMAR

20 Juliol.

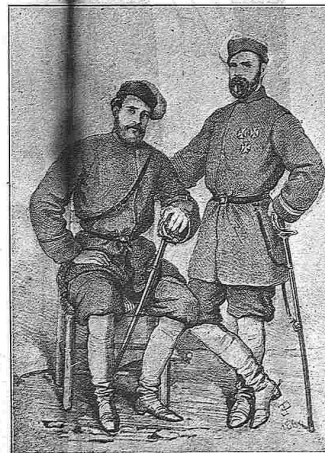
En Pere y en Pau

En Pere ja quan anava á l'escola era un xicot reposat, seré, que llegia poch y reflexionava molt. Forsa al revés de'n Pau, qu'era un aixala-

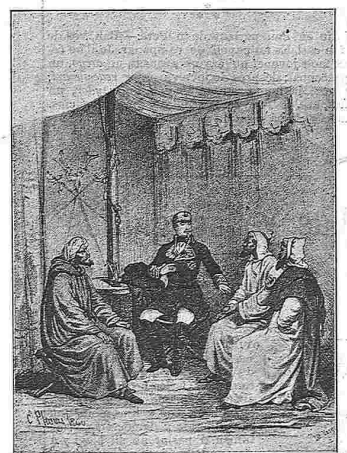
Recorts de la guerra de Africa de 1859-60

4 de Febrer de 1860.—Batalla de Tetuán.

Moxó y Sugrañes, qüefes del batalló de Voluntaris cataláns.

Primera entrevista del general O'Donnell y Mulvey-el-Abbas.

(Grabats de la época)

brat, l'engre de seny, molt superficial i ab més memòria que enteniment.

En Pere, llegint poch y pahint bé, amb fentes unes conviccions sólidas, y ajustant la seva conducta al ideal que anava forjant...

**

En Pere y en Pau van atravesar la joventut y foren homens fets. En Pere llegint y meditant seguia enfortint sas conviccions...

**

En Pere y en Pau varen arribar a vells. En Pere sempre llegint, sempre observant, sempre vivint y treballant ab constancia...

**

Y diu en Pau parlant de 'n Pere:—Bah, vés de qui fan cas! És un panell de campanar. Jo l'he conegut molt jove...

JEPH DE JESPU

Las vellas glorias

Aún está por escribir la historia de España; nuestra historia viene, hoy por hoy, reducida á una serie de leyendas.

Pi y Margall.

OVINT resona la cantarella de la passada grandesa d'Espanya y de las glorias conquistadas en els temps de Carlos I y Felipe II.

Y, malgrat aixó, nosaltres no hem sabut veure may la grandesa y la gloria d'aquella tempe.

á Espanya inmensos dominis. Pero es que ab aixó 'n hi ha prou pera que sigui gran y gloriosa una época?

A Judici dels apologistas d'aquell temps, la gesta més gran y gloriosa en ells realitzada fou la conquesta d'América.

«¿Quién creéis que fué el más culto de los conquistadores? Hernán Cortés sin duda. Hernán Cortés enfrentó a Haxcala hizo cortar las manos á cincuenta mensajeros por sospechas de que habían ido á inspeccionar su campo...

La esclavitud la establecieron en todas partes; en una decadencia; en otras, en las más, bajo el hipocrita nombre de encomiendas.

Tampoch se pot admetre que en aquells temps l'Espanya fos próspera. De las calamitas que alboros aflijian á la nació, ens en donan idea las disposicions que las Cortes prengueron para aliviarlas.

Se despoblaren els camps y las terras quedaren abandonadas. L'or d'América y l'esqueig á que s'entregaven els soldats després dels assalts...

(1) Com se veu, la Comissió abolicionista barcelonina que presideix don Tiberi Avila té preocupacions d'algles enrens.

las victorias, ofertan més ventajitas que l'llanar. L'industria sofrí igualment els efectos desastrosos de la política guerrera y aventurera dels reys de la Casa d'Àustria.

Al finalisar el siglo XVI, quan reynava aqueix Felip II tant alabat pel ultramontans, la miseria era espantosa. Calgué importar el blat en grans cantitats, puig els camps epanyols, faltats de brasos que 'ls cultivessin, no donavan collitas.

El fanatismo religiós, fomentat pels reys, arribá á extréms increíbles. A Espanya no hi havia canals, ni carreteres, ni casi caminos, llevat dels que 'ls monjos construïren.

FULMEN

Una fauleta de 'n Tolstoi

Hi havia un pobre home que s'considerava l'més infornutament de la terra, perque no tenia diners.

—La sort, deya, may m'ha favoregut. ¿Cóm ho haig de fer, per viure, si no tinc cap quart?

—Un vell que passava, s'va aturar y va dirli: —De debó, son tant pobre com suposen?—y, agafantli la mà, ategi!

—¿Que vos la deixariat tallar, per cent duros?

Sobre 'l terreno

—Veuu com la primera conseqüencia de tot aixó serà que aquest any se perdrá la collita de las figas de moro.

—Oh, es clar que nó... —¿Y la mà esquerra? —Tan poch. —¿Volriam quedarvos cego, á cambi d'un gratat de bitlleta de banc?

RECOMENECM

RECOMENECM.—Ah! Aixó's diu així, tranquilament, naturalment. Però... còm recomenar? Jo os asseguro qu'en tota la méua ja llarga vida de periodista no m'havia trobat en una tant violenta situació.

Me mancaria, además, para fer-ho, un element jo he assistit de lluny a l'història d'aquests dies trágics. Atornatament enfora de vosaltres, sobre la méua roca, rodejat d'un poble on la llanterna de Diogen podia infructuosament escoriar, jo he sofert el suplici de trobar-me al peu d'una paret xdrars la qual alguna cosa passa...

—I bé; avui encara, sense notícies certes, perdut entre una mar de fantasmes inbecils sobre aquells fets, la vista vagant entre línies de les notes ofioses para descobrir-me la secreta veritat, i que diria jo de profetas i just?

Mai havia sentit d'una manera tan forta l'anysança de Barcelona. ¿Què os diria avui encara, dels meus patiments lluny de la Ciutat, de la Ciutat que jo sabia en febre de dinamia i violenta erupció transformadora? Pense, penso, més no puc dir lo que penso...

La Ciutat dinàmica Aquest, aquest es l'adjectiu veritable qui diversifica Barcelona en el concurs de la ciutat presents y venidors, qui escriu ara aquestes ràpides línies de revivallada desde la més estúpida de les poblacions, sento l'onada salvadora d'optimisme perfumar-me tota l'ànima sotraquejada pel cop súbit.

Convulsions d'un etern operar, qui renoven la terra fonamental de la ciutat méua: jo hi ha, a través vosaltres, una doble acció de personal activitat barcelonina i catalana, jo he participat en l'ansia de parterage qui comou la terra tota? No hi ha espères de futures i mal compreses renovacions universals? La sang humana es sempre el bateig de les ciutats nascudes a vida novella, ciutats qui passen del període epic o primitiu de construcció, al període trágic i de lluita, para arribar a ésser un dia coronas en loc de volcanes.

Imposible, per avui, sortir incògnit, de les méuas acostumades divagacions de poeta. El pensador modest que hi ha en mi no exirà per avui de la torre d'Ívorí. Els méuas llabis de ciutadà, de polític, no's desclouran avui. Les méues orelles no escoltaran la forta paraula qu'en l'aire flota: Responsabilitat.—Ah, el recort punyent de l'any passat per aquesta dies, quan jo posava la boca a participar en els cabells de sol d'un infant méu, a l'hora d'una horrible execució!—Que la Musa Paz descendeixi també avui sobre les justícies humanes i que una invisible mà divina dissenyi un gran gest de pietat sobre l'ira bullenta de l'hora qui passa!

La méua mà dreta, qui deixa la ploma, obrirà ara les pàgines consoladores d'un poeta familiar, i la mà esquerra, perdent-se entre aquells cabells adorats, sobre els quals una anyada més es passada, teixirà amb ells una carícia a l'esperança dels dies clars i de les llures converses.

GABRIEL ALOMAR

No tenen fi ni compte las bolas, algunas de tamanyo wara ió, que la primpesa extranya ha endossat als seus mancos lectors ab ocasió dels successos correputs á Barcelona durant la senmana passada.

Fins hi ha un diari—y supliquem á la censura que no 'ns taxti aquesta nota, donchs es verament graciosa, y en els temps calamitosos que correm no convé desperdiciar en poca ocasió de riure que de tant en tant se presentan—fins hi ha un diari repetim, que ab la major formalitat del món vé á atribuir el moviment jo dirian á qui?

Si, senyors: tant si ho creuhen com si no ho creuhen, nosaltres ho hem llegit ab els ulls de la nostra propia cara.

De la campanya del Riff poca cosa pot dir-se que els lectors segurament no coneixien.

Després de la mort del general Pintos y del establiment d'una línia de *blockhaus*, destinada a defensar sòlidament les posicions avançades, la notícia més important, entre les últimament rebudes, és la de l'arribada a Melilla del tren d'aerostació militar.

Un globo cautiu, que ja ha comensat a funcionar, s'eleva a gran altura—800 ó 1.000 metres—y desde allí l'observador, ab una ullera de llarga vista examina las posicions enemigas, que domina perfectament per amagades qu' estiguin, y sense baixar, donchs el globo va provehit de telégrafo, comunica al Quartel general tot lo que veu en el camp dels moros.

Es inútil posar de rellén els grans serveys que aquest element de guerra, per primera vegada usat en l'exèrcit espanyol, pot prestar als nostres soldats.

Diumenge, a Cherburg, el president M. Fallières y l'emperador de Rússia varen menjar junts, canviant, després del banquet, frases reveladoras de la més extrema simpatia.

«*Carissos ambs*»
El quefe del estat més avançat d'Europa, tirant floretes al sobirà de la nació més despòticament regalada... L'autoàrta Nicolau II, fent posturas al president de la liberalíssima República francesa!... «*Oh hipocresia diplomàtica, oh equilibri europet, a lo que obligeis!*»

Mireu qué callat s'ho duyal
S'assegura que la fortuna deixada per don Carlos s'eleva a una barbaritat de milions.

Suposem que no ho hauria guanyat treballant.
Perque, fora d'aixecar, y encare de lluny, una que altra partidada, no creyem que l'«*desterrado*» de Venècia s'hagués ocupat may en res.

Per cert, ara que parlem d'aixó, que, segons assegura la premsa estrangera, un dels que més favorescuts han sortit en el testament del difunt és el Papa, al qui, apart de moltes joyas de gran valor, li ha deixat una suma crescudíssima.

Lo qual no impedirà que Pio X continui d'hihent-se el pobre presoner del Vaticà.

BOLVAS

La situació del qui escriu pot molt bé avuy compararse ab la del qui, ignocentment, per fé un oobequi als de casa, regressant de fora, porta un parrell de butifarras ó una bona llangonissa de las que aquí no se'n gastan.
Joyós l'home ab el present y pensant ab la maynada, surt de la estació. De cop un brut ferreny y dur, el registra en quatre saïts, li troba las butifarras ó la hermosa llangonissa que tan satisfet portava, y presentíash, li diu:
—Senyor meu, aixó no passa.

En el gran camp de la vida cada planta y cada flor tenen en tals ó quals èpocas la madura de *oxygèn*.
El cep té la fitxera; las pomes, el pugó; las escarolas, l'oruga; els diaris, el llapis roig.

Per dir jsi'n tinc, ay, de cosas, guardadas en el meu pití...
De petites, de mitjanas, de grossas... ¡creyeu que'n tinc! Pero ¿cóm volen que ho fassi per ferlas sortir del ní?... Las unas jo no vull dirias; las otras, no las puch dir.

Desde l'alegre Suïssa hont pren la fressa y ben llet, en Moret, tement sense dupte, que aquí e' olvidessin d'ell, ha escrit a la seva colla una carta de sis plechs, en la qual, entre otras cosas, els ordena seriament que no mogin sargata ni aixequin massa la ven.
Aixó sí qu' es pendre'l número als seus desdixats fideles...
Una gent que avuy ja porta dos anys y mitj ben complerts de formidable dejuni, una gent que no viu més que d'ilusions y esperansas, ¿cóm vol el senyor Moret que tingui delit ni forsa per arribá a aixecar res?

No m'ho haguera pensat may!... Segons ha dit en Besada, en materia de diners neda avuy en l'abundancia. L'afirmació del ministre es verament agradable... ¡Llástima que lo qu' ell diu no poguem dirho nosaltres!...

Don Jaume, qu' es xicot llet, diu que així que tingui un rato, com a pretendent barato, publicarà un manifest.
Si es vritat que l' vol escriure, que ho fassi aviat, per favor, que aquí estém de mal humor y tenim ganas de riure.

C. GUMÀ

Pel cel-obert del pou

(DIALÈCH CONTEMPORANI)

—Senyora Munda... senyora Munda!...
—¿Que'm cridava, senyora Mónica?
—¿Qué tindrà una cabessa d'allé?
—Ay, filla, alls m'ha dit... Si vol un brot de juli-vert...
—No, gracias. ¿No tenen pas novedat?
—A las personas, gracias á Deus, no; pero als intressos...
—¿Qué'm diu!
—A la botiga, sab. A la meva germana y a mí'ns ho han esbotzat tot.
—¿Mare de Déu! Donchs digui que denhen haver patit molt.
—No pot figurar'sho. El meu Baldiri ha passat dos dias tancat a las escumbrarias.
—No me'n parli. Aquí dalt també hem passat el pelegri. Quan pugi ja li ensenyaré las canyerias, las tenim totes reventadas.
—Ja li dich jo que ha sigut grossa.
—No crech venre'n cap més. Fa tres dias que no podém empassar-nos res. No tenim gana, ni alimenta.
—¿Y'l senyor Policarpió?
—El ray, que fumant s'aconeola! Ja s'ha fumad dos lliuras de picadura.
—Lo pitjor es no poder provehirse.
—Está clar... ¿Qui surt ab aquest tiro-seyo?
—Mirí, nosaltres aïr varem menjar-nos en Paquito.
—¿El llorito?
—El llorito. Cregui que bona servint ens ha fet.
—Ja ho crech; nosaltres avuy hem buydat la peixera. Hi teniam tres peixets, y encare que diuhem que 'ls de surridor no valen res, no es pas qüestió de dar gust al paladar.
—Té rahó, senyora Mónica. Escoltí, y de la senyora Reparada ¿qué se'n sab alguna cosa?
—No, filla. Té la porta del pis tancada, y no se la veu ni en forat ni en finestra. Sospito que té algú amagat.
—¿Homes?
—Sí, un de tot pelut.
—Deu ser algun frare.
—Y un de tot pelat.
—Deu ser un capellá.
—No li puch dir, perque no tincn esma de treure'l nas per enlloch.
—¿Ja té bé. Vagi ab cuidado, senyora Mónica. Sobre tot, alerta ab el terrat!
—Calli, dona, calli; que s'hi ha d'anar molt alerta.

—Crech que desseguida li apunten.
—Y tiran, qu' es lo pitjor.
—Y ab aquestas escopetas que ho foradan tot.
—¿Hi sentí, senyora Munda?
—No.
—¿No sent?... Ara... Ja hi tornan.
—Tanqui, tanqui; que no la toquesin.
—Passiho bé.
—Estiga bona.

KIKU KAMAMILLA

Una anèdota històrica que posa en ben mal lloch la virtut del secret de confessió.
En temps de'n Juli de Médicis, un conspirador, de qu' se temia un atentat contra un dels cardenals, va demanar un confessor.
Naturalment, varen atinar desseguida en enviari un espia vestit de frare, que 'ls pogués enterar de tot.
Però no va ser aixís. A darrera hora ho van resoldre d'un'altra manera més eficaç... ¿Perá qué dre temps en disfresses y fingiments?... Van enviar-li un frare autèntich, y el frare va fer d'espia.

Un pobre home s'esté morint. El capellá li pregunta:
—¿Has sigut sempre obedient ab els teus amos y el teu govern?
—Sí.
—¿Has sofert sempre ab resignació las penas y misèrias?
—Sí.
—¿Has cregut sempre á nills cluchs, tot lo que mana la Santa Mare Iglesia?
—Sempre.
—Donchs, ja t' pots morir tranquil que aniràs de dret al Cel.
El mateix home a las portas del Cel. El Pare Etern li pregunta:
—¿Has sigut sempre obedient ab els teus amos y el teu govern?
—Sí.
—¿Has sofert sempre ab resignació las penas y misèrias?
—Sí.
—¿Has cregut, sempre, á nills cluchs, tot lo que t' han dit els capellans?
—Sempre.
—Donchs, ja té'n pots tornar avall, que 'l Cel no s'ha fet pels ximplés.

GRACIAS DIVINAS

Devant d'una taula vella, feta de fusta corcada, don Pere, el mestre d'estudi, a fer son diná s' prepara.
La cadira abont s'assenta es mes pobre que la taula y si don Pere s'hi assen

es casi bé per miracle.
El servey de que disposa es tan poch com respectar; plat negre, cubert de frusta y un porró de llaua ab signa.
El pé encare abunda menos que tota l'altra vianda que 's compon; d'un nap y col y una trista ensiamada.
Després de llenat un renèch mes fort que un mestre de casas comensa la seva feyna, y entre trago y caixalada fa tres ó quatre badalls... y aixís el dinar s'allarga.
Quan acaba l' trist repés s'escura bé las butzacas y entre engrunas de tabaco y alguna mica de palla hi cargola un cigarret ab forsa paper d'estressa.
Y mentres envia'l fum á respirar millors ayres don Pere, filosofant, comensa a pensá ab veu alta:
«*Tant mateix la meva vida no te gayre d'envejable; si el treball es molt pesat el benefici es ben magre... menes mal que si el present es pitjor que miserable quan séré vell é inservible no tindrè ni abont ampararme.*»

Mentrestant, al mateix frente de la miserable casa ab un altre d'espaysos també un altre home, sol parla.
També com el mestre Pere el fum per l'espay escampa, pro el seu fum no es com el d'ell; es fum vingut de l'Havana.
«*Tant mateix la nostra vida no té res de desagradada; cor que vols, cor que desitjas, bons vestits y bona taula. I' endemà no 'ns pot fé afront, per tot arren 'ns halagan, passém la vida cantant els playns y 'ls goixos d'els altres; per nosaltres, lo millor, tot es al mon per desitjar...*»
Tant mateix, la nostra vida es una vida envejable.»

Mentrestant Don, sorrint, se contempla á l'un y á l'altre; y 'ls àngels van per l'espay alabant las sevas gracias.

ROY DE GOSCH

REPICHS

FORTUNATS valencians!
Justament els dias en que aquí passavam las de Cain, ¿sabem qué feyan ells?

Celebravan un concurs de bandes, que per cert sembla que ha sigut brillantísim.

«*Cosí va el mondo!*»
Mentres els uns fuman, els altres ecupen. Mentres els uns tocan, els altres ballan. O la ballan, dit ab més propietat.

Dialèch del día.
—Si ara el Liceo fos obert—diu un flarmoních—jo aconsellará á l'empres que fes cantar la Norma.
—¿Per qué?
—Perque sempre ajudaría á restablir la normalitat.

Parlant un periòdich de Madrid de las dificultats de la situació present, escriu aquestas espantosas paraulas:

«*Resignémonos á lo que parece inevitable, y que la Divina Providencia saque á España del atolladero.*»
De segur que l'autor d'aquestas ratillas es andalús.
Y, es alló; *siempre se desagera algo!*...

Tres noticias ben heterogéneas que recullim del extranger y que, donadas las actuals circunstancias, resultan tenir certa unitat y certa mitja:

«*A Abisinia hi ha hagut seriosos disturbis pels carrers.*»
«*El Tribunal de Rússia ha condemnat á mort á non personas, entre ellas á un diputat.*»
«*El sultá de Turquia acaba d'ammistiar á tots els ciutadans que prengueren part en las revoltas d'Abri!*»
Recordem que l'istoria dels pobles es una constant ensenyansa pels governs... Y vice-versa.

Ara va bé.
El cardenal Andrieu diu que treballará de ferm, ara més que may, pera la reconquista de la llibertat religiosa.

«*Ho trobém molt posat en son lloch.*»
Éo es que 'l clero 's determini, un día ó altre, á parlar ab un tó ben democràtic, encare que siga per conduhir l'aygua al seu moll.
Y, no tingan por, que sempre qu' ells cridin ¡viva la llibertat! nosaltres estarem amatents á cridar ¡viva!

Sembla que l'Sant Pare no ha intervingut pera res en el casor del infant d'Alfons d'Orleans ab la primcesseta Beatriu de Coburg.

Lo que haurá dit el Papa Sastre para sus adentros:
—Jo no m'embolico. A mí'm convé estar bé ab tothom... Y sobre tot ab el qui paga més.

Han quedat del tot lletas las obras del cimbori de la Catedral.

“Aquí no ha pasado nada”

—¿Cóm ho tenen aixó de la bolsa?
—Com sempre: els uns plena y els altres buyda.

Durant la saragata. — Els qu' entravan.

Pobre cimbori, á l' altura en que 's troba, quin espectacle més trist ha degut presenciar aquesta díaa! Ab quina cara més espantada devia veure encucarimar las sevas sucursals.

De resultas de la trágica senmana, s' han donat ja dos assaos de bojeria fulminant. A dos agents de policia que van córrer molt perill el día de las batusses al Poble Nou, els ha agafat el deliri de persecucions.

Per valentas, las senyoretas telefonistas. Ni una sola ha faltat á l' obligació durant aquestes díaa de trágul.

«Ahir va fer un día en extrém xafogós y humit.» «El Xitxó ha tornat á obrir las portas. Hi havia bastants gent.» «El ministre d' Hisenda ha aplasset l' estiuheig.»

A Ansonia (Estats Units) acaba de fundarse una excéntrica institució titulada «Club del Silenci». Els seus socis, naturalment, s' han compromés á no dir may res.

—Una incendis formidables que hi hagué á Osaka (Japó), han destruhit 3.000 fincas...

Segons datos oficis, els edificis cremats ascendeixen á 48. «Si... vaya un número significatíul 48 redolins té un' anca... Aixó 'm fa molt mala pena...»

A Cuba torna á parlarse de la possibilitat d' una nova intervenció yanki. Molt cuydado ab aixó, cubanets, que aquesta ja seria la tercera.

SOLUCIÓNS

A LO INSERTAT EN EL NÚMERO ANTERIOR

- 1. XARADA I.—Gra-no-ia. 2. ID. II.—Ca-si-mi-ra. 3. ID. III.—Ca-mi-na. 4. ANAGRAMA.—Muller—Remull. 5. ENDEVINALLA.—Didal. 6. TAJETA.—Tres personas. 7. GEROGLIFICH.—Per espinas lo peix.

Han endevinat totas ó part de las solucions del número anterior els cavallers: Salvador P. Jubert, Ramon Valls, J. M. Civit, Franciscuet Sabaté de Martorell, R. de Rubí y Joan Antich Puquí.

—Y ahont vas?—vaig preguntari.— ¿Ja tans casa pers serví? —Dos mare me la buscada —me contesta ab gran dalit.— Y es un senyó sol, molt guapo, que díu que 'm farà felis.

TOMÁS CERMEÑO

MUDANSA

En el mar sempre n' hi há de tot ab é. Al hivern hi sol havé total ab é. Els aucells veurés sortí d' un tot ab é.

INTRÍNGULIS

Formar ab aquests punts degudament combinats el nom d' un carrer de Barcelona, y que llegit tan pel dret com pel revés dongui l' avans dit.

PAQUITO

GEROGLIFICH

X

L I Ó N I T J I

R. A. (6) PAU DE LAS CALSAS CURTAS

Parla en Maura

—Creguin, cavallers, que tinch un cap com uns tres quartans.

ENDEVINALLAS

XARADA

Un diumenge per la tarde, essent cap allá tres cinch, vaig trobar á la Marieta frente l' estatus de 'n Prim. Tocantli la heu vaig dirli: —¿Ahont vas per aquí tan tartí— explicantme mil romanços; que de casa ha de mudar, puig díu que ab la senyoreta l' altre día 's va brallar y van anar á prima tersa tirantli un totul pel cap y de qué que no la heu segona, despaxatme la encabat.

Y entre la murmuració hi ha l' tot ab é.

PERE PETIT

ANAGRAMA

—Els un quants díaa que he total que la noya de 'n Pasqual sembla que tot s' ha tornat.

MIQUEL SERRATS Y CAMPS

QUADRAT

Substituhir els punts per lletas de manera que llegint vertical y horizontalment, digui: 1.ª ratlla: nom d' home; 2.ª: passió; 3.ª: signo de puntuació, y 4.ª: Ciutat africana.

J. MASSAGUER S. (artiller)

CORRESPONDENCIA

Cavallers: Un lector, Miquel Caixa de Sant Andreu, y Ramonet de Rubí: Mim, pam, pum!

Cavallers: Pere Cortacans (Llegidor de LA CAMPANA), Ramon Valls, Benet Nadal B., Un que li agradan las flors, Pep Serradell, Paquito, Joseph Mateu, D. Gran, Ramon Espinosa y Espinosa, Joan Antich Puquí, y Maco: Els perdonen la vida.

Cavallers: E. P.: Es tan poch interessant que, á pesar de la censura, resulta anodí. Y es clar, ja ho comprendrá vosté: aixó son pláticas de poble de las que nadie hace caso.—Pere Valt: Té tan poca intenció.—X. Salvadó: No té gayre novetats y li falta consistencia, pero aquí sab?... Entra en carter, en calitat de reserva.—Ramón Valls: «Li envío quatre ratllas en vers... Si fossin quatre, encare potser las hi publicaria, pero son trenta sis, y aixó ja no es el tracte. N' hi han que diuen de lo bó poch; nosaltres pensém al revés, de lo dolent, poch.—Jolico: Rebut, y tantes merces.—Q. Nill: Ahont va ab aquesta posada de repetició?... Sembla la casada del enfadó. Nada, senyor Ounill, que la perfidia mata la casa, segons diuen. Figuris, donchs, que jo soch la perfidia y... ¡pum! de potetas enlayre!—M. B.: Está molt bé; ja ho crech... D' aquest se de Venes no m fem may roses, nosaltres.—P. Romaguera: Assot, s' escriu aixó, ab dugas eses y llamp, aixis, ab p' Enal. Ah, y el sonet es ple d' incorreccions. Lo cual que significa que no l' puch complaire en res.—Manel Nació: Gracias pel cuydado. No, senyor, no 's ha passat res... ni una castañeta. Ila que parlava de 'n Lacierva. Repete á lo demés, no tingui por, que ja l' empararé d' aquí á poche díaa ab una circular.—E. Albert: Home, bé... Vosté sí que va adelantat; d' aixó 'n dich gent previsorals... Els pensamientos entran en l' arxiu d' almanach. No li he llegit encare; pero suposo que, si 's ha escrit durant aquestes díaa, deuen ser ó molt tristets ó molt rebotosos.—Pau Mirallet: Pron, home, pron; demani cosa de més bult... Vés, que no hi vindrá malament ara, aquí, una cantarelleta:

—Aróbbias, mare, aróbbias, fill! —Ahont son las cúbilas, fill! —Vuy dir que a-CARI LAS calans —que ara m' estava surgint.

¿Que no fa gracia l' xitxó?... De més dolents ne fan á Corbera.—Lysies: L' accentuació d' alguns dels versos no m' acaba de convencer. No dupi que si fossin més ben cisellats, serían més musicals; la poesia y la música son dugas germanas que viuen en completa armonia. A part d' aixó, el sonet está bé y... me 'l quedo.—Pau Xicoy (a) Carcanada: Díu vosté que, si no li publico lo que avuy m' envia, 's veurá obligat á donar els treballs á un altre periódic? Sento la seva determinació. Donchs bé: els versos d' avuy tampoch s' insertan, per dolents. Y perque l' pueblo soberano vegi que no es menta ni ganas de mirar prim, allá va la primera quarteta:

Gentil aromática violeta, té que llensas aquell frescal oío per l' espay de la naturallesa. Fent somriure al mes bell pagelló.

Aquí hi ha de tot: assonancias, versos octos, mala accentuació, malas ideas... Vaja, que si l' censor sab de qué se las heu, de segur que li clava la gran llapisada roja.—A. Fit: No es primera calitat, pero sí que podem dir: Dia nos en di.—J. S. M. de los V.: No hi sé veure la travestenda.—Pavero: Si tot estés á l' altura de la bona voluntat, que es s' escriurían de cosas bonicas!—Un congregant del Pi: Fuji, home, que m' atarém el bé.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8 Tinta Ch. Lorilleux y C.ª

Durant la saragata. — Els que sortían.